

Tavaszi Jánoska elindul

(Részlet)

Telik már a határ
Fénnyel, madárdallal:
Édes, mély álmából
Most ébred a hajnal.

Elnyújtózik hosszan
Ringó, puha ágyán;
Szellő cirógatja,
Csók csattan a száján.

A táj leste titkon
S halkan keltegette,
Mint anya gyermekét,
Csókolta, ölelte.

„Kelj már, kelj, leánykám,
Szép, fehér galambom
Virágok-virágát
Néked leszakajtom.

Kelyhe, mint a pipacs
Levélkéi kékek,
Dús hajadba tűzöm
Fénylő ékességnek.“

Anyja szép szavára
A hajnal felugrott;
Hófehér lábára
Ezüst cipőt húzott.

Mily szép is e lányka:
Haja lenge, szőke,
Lábán két mosolygó
Ezüst cipellőcske.

Arca mint az alma,
Selyem a ruhája;
Hajában a mező
Legszebb virágszála.

Ráhajol a rétre,
Úde bájjal, könnyen
S megmossa szép arcát
Szűzi harmatgyönggyel.

Csillan, ezütszínben
Két szép szeme gyöngye,
Majd gonddal megtörli
Szép, fehér felhőbe.

És huncut kezével
Szerteséjjel rázza
S buggyan, mint a forrás,
Vidám kacagása.

Csengő kacajától
Felhő is elszéled,
S milliomm kismadár
Mosolyogva ébred.

S elkezd énekelni,
Jaj, de nagyon szépen!
Arany fény gyullad ki
Fenn, a kéklő égen.

Felbukkant a nap már
A horizont alján
S fényeit leküldi
A tájra, hamarján.

Hajnal kisasszonyka
Mélyen illetődve,
Köszönti a napot
S meghajol előtte:

„Köszöntlek, nagyapó,
Örök, égi vándor,
Ki itt mindig megtérsz,
Kóborolj akárhol.

Nélküled szépségem
Nem égne, ragyogna,
Hagyd hát hadd leheljem
Csókom homlokodra...“

Szépség-imádásban
Nem vagyok ám rest én,
Hajnal bájait is
Tovább pepecselném,

Ha nem hallanám, hogy
Lomb közt motoz élet:
Ringó, gyenge ágon
Két veréb beszélget.

Mi két csórból hullik
Mind felszededetjük;
Madárkák „csirip“-jét
Hallgassuk hát együtt!

„Csirip-csirip, hallo
Lelkem, édes párom,
Egész odavagyok
A csodálkozástól.

Föl se ragyogott még
Fénye a reggelnek,
De a kicsiny házban
Máris jönnek-mennek.

Öröm érte őket —
Vagy tán szívszorongás?
Annyi bizonyos, hogy
Nagy a csengés-bongás.

Piros tető alatt
— Ha jól néztem én be —
Tavaszéknak zsibbad
Puha, meleg fészke

Nagy-nagy büszkesége
Van e kicsi háznak,
Igaz nevén hívják
Tavasz Jánoskának.

Pöttömnyi emberke,
Szíve mindig tárva,
Lelke legmélyéig
Madárcák barátja.

Emlékszel, e télen
Éhenvesztünk volna
Ha ránk Jánoskának
Nem lett volna gondja?!

Csak akkor éreztük,
Szíve értünk dobban,
Éhünk csillapítja
Finom fűmagokkal...“

„Hogyne emlékeznek,
Válaszolt a másik,
„Szívemben a hála,
Most is itt paráznál.

Az ablak tárva volt,
Szépen rája szálltam,
Hogy mit látnék-hallnék,
Be-bekukucsáltam.

Tavasznéni beszélt
Meleg szeretettel,
Jánoska hallgatta
Ragyogó szemekkel.

Hallgatta, hogy néki
Nagy útra kell menni:
Nem ismert világgal
Meg kell ismerkedni.

Nem ismert világnak
Temérdek a titka,
S annak bűvös zárját
Csak a betű nyitja.

Kiváncsi e kulccsal
Minden titkot tárhat;
Gombóc, kis betűkből
Tudás, erő árad.

Turzó Lajos